

Könyvespolc

Gyermekgyógyászat

Hajdanában, „amikor én még kissrác voltam”, a faluban volt egy doktor bácsi, aki mindent tudott rólam – még azt is, hogy hány dekával születtem, mikor lettem szobatiszta stb. –, s ha táplálási tanácsokat kellett adnia hat gyermekét egyedül nevelő édesanyámnak, tudta, hogy milyen étrendjavallattal nem sérti meg önérzetét: belelátott a pénztárcánkba is. Nem tudom, azt az orvosgenerációt hogyan készítették fel arra, hogy testünket-lelkünket gyógyítsa-orvosolja. Most, hogy a segítő szakmában dolgozók képzését próbáltuk feltérképezni, szerettünk volna arról is írni, hogyan jelenítődik meg most az orvosképzésben a gyermekvédelem. Hiszen a gyermek egészségét veszélyeztető tényezők – a „régiek” mellett a drog, az AIDS, a súlyosbodó környezetszennyezési ártalmak, a fokozódó agresszió stb. – sokasodnak, s az orvosnak – különösen a házi orvosnak, a gyermekorvosnak, az iskolaorvosnak – fel kell ismernie a legelső tüneteket, az árulkodó jeleket, hogy ha lehet, még kirobbanása előtt megelőzhesse a bajt.

Nem sikerült a képzésre vonatkozó releváns anyagot beszerezniük – de a gyakorlatról annál beszédesebb írást olvashattunk a **Gyermekgyógyászat** című gyermek- és ifjúság-egészségügyi szaklap tavaly júniusi számában. Velkey László dr. tanulmánya a „megvert, megkínzott, megrázott, bántalmazott” gyermek szindrómájáról szól. „A gyermekgyógyászati, szociálpédiátriai, pszichológiai és törvényszéki-orvostani irodalomban – írja – egyre gyakrabban találkozhatunk a fenti elnevezésekkel jellemzett problémákkal.” A gazdag külföldi szakirodalom ismertetése közben ezt olvashatjuk Velkey doktor tanulmányában: „Külön említésre méltó a magyar szerzőknek a problémát s tennivalókat korán felismerő és az esetbemutatók igényét meghaladó, szemléletet és irodalmi összefoglalást adó munkássága (...)”

A gyermekeket veszélyeztető társadalmi szociálpédiátriai jelenség felismerése készítette Velkey doktort, hogy egy olyan átfogó programot dolgozzon ki, amely lehetővé teszi egy jelenség – esetünkben a gyermekbántalmazás – nagyobb területen történő felmérését.

Egy ilyen munkába csak beavatott és képzett munkatársakkal lehet belevágni. „Az (...) adatokat a gyermeket és családjainak körülményeit legjobban ismerő védőnők segítségével nyertem (...). Az egységes megítélés és adatszolgáltatás biztosítása érdekében a védőnők számára a szindrómáról részletekbe menő továbbképzést tartottam, s az adatfelvételre vonatkozó felkészítést adtam, a megyei vezető védőnő közreműködésével, s a felmérés alatt konzultánsi tevékenységével.”

Nem fogjuk itt ismertetni a felmérés eredményét – az érdeklődők elolvashatják a lapban (mint minden szakfolyóiratot, ezt is, sajnos, csak a szerkesztőség címén lehet beszerezni: 7257 Mosdós, Petőfi u. 4.). Mi most csak azt emelnénk ki, hogy irigylésre méltók azok a munkatársak, akikkel Velkey tanár úr e felmérést végezte; minden bizonnyal jó volna az ország összes védőnőjének ez a „részletekbe menő továbbképzés”. Csak remélni merem, hogy a felkészítő anyagát rögzítették, s olvashatja, alkalmazhatja bárki, bármelyik védőnőképzőben vagy továbbképzésen.

„A jó irányú változásért felelősséggel részt kell vállalnia a művelődésügyi szociálpolitikának, a törvényalkotásnak, jognak (...), az állami vezetésnek s a végrehajtó szervezeteknek” – írja Velkey doktor. S amit még hangsúlyoz: **együtt.**

Azt hiszem, megszívlelhetjük munkájának szakmai és erkölcsi üzenetét.
(ilona)